

ex. ř., jež při této zásadě ob stojí, dlužno dbáti, tak na př. že všechny námitky, jež exekut v čase podané žádosti uplatniti mohl, musí v ní pod následky průtahu býti uplatněny a že, bude-li žádosti místa dáno, má exekuce býti zastavena (§ 35, odstavec třetí a čtvrtý ex. ř.).

Čís. 4830.

Na prodejní provisi trafikantovu lze povoliti exekuci k uspokojení soukromoprávních pohledávek s výhradou, že soud, exekuci povolující, zpraví o soudním zákroku příslušný finanční úřad okresní.

Je-li trafikant válečným poškozcem, dlužno při povolení exekuce přihlídnouti též k §u 36 zákona ze dne 20. února 1920, čís. 142 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 24. března 1925, R I 224/25.)

Soud první stolice povolil firmě M. a P. proti trafikantu Josefu V-ovi exekuci zabavením a prikázáním k vybrání pohledávky, jež dle údajů exekučního návrhu příslušela dlužníku proti hlavnímu skladu tabáku na zaplacení 10% provise při odebrání předmětů státního tabákového monopolu. Rekursní soud exek. návrh zamítl. Důvody: Jest všeobecně známo, že 10% provise, poskytovaná trafikantům při odebrání předmětů tabákového monopolu záleží v tom, že trafikanti platí za předměty ty o 10% méně než činí cena předmětů těch při prodeji v drobném spotřebitelům; nárok trafikantů z této provise záleží z nároku, by jim byly tabákové výrobky účtovány o ona procenta levněji. To však není pohledávkou a z tohoto důvodu pohledávka vůbec vzejíti nemůže. Proto jest navrhovaná exekuce pro nedostatek předmětu exekučního neodůvodněnou, ježto nelze povolovati exekuci zabavením pohledávky, která prý vznikla tím, že povinná strana koupila od osoby třetí nějakou věc, neboť z koupě vzchází pohledávka (rozuměj pohledávka peněžitá) pro prodávajícího, nikoliv pro kupujícího. Nelze též říci, že recurs není odůvodněn proto, že povolená exekuce, když pohledávka neexistuje, jest bezpředmětnou a proto není straně povinné na újmu; účelem exekuce jest nucené provedení vymáhaného nároku; nelze tedy exekuci provést prostředkem nezpůsobilým a nutno již pro toto odůvodnění návrh označiti jako nepřipustný; k tomu přistupuje i úvaha, že by jinak, kdyby exekuce taková měla býti povolována, slušelo důsledně prisuzovati i náklady za návrh exekuční, třeba by nemohl nikdy vésti k uspokojení věřitelovu, což by bylo důsledkem nemožným.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, doplně řízení, znovu rozhodl o rekursu dlužníka.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávnění. Dle dvorského dekretu ze dne 13. října 1844, čís. 84 sb. z. s. lze vésti exekuci na prodejní provise trafikantů k uspokojení pohledávek soukromoprávních s tou výhradou, že má soud, exekuci povolující, zpraviti o soudním zákroku příslušný finanční úřad okresní, by tento mohl učiniti po rozumu §u 32 súčtovacího předpisu ze dne 14. dubna 1840 příslušná opatření k zabezpečení eráru.

Pokud se tkne způsobu, jak naložit s prodejní provisi, exekucí postiženou, má důchodkový úřad, na místě, by vydal provisi trafikantovi odečtením z tržové ceny tabákových výrobků, ji zadržeti a do schránky exekučního soudu odevzdati. Vzhledem k obsahu tohoto dvorského dekretu jest právní náhled rekursního soudu o povaze zmíněné prodejní provise trafikantů právně mylným, takže důvod, z něhož rekursní soud rekursu vyhověl, neobstojí. Druhým důvodem, v rekursu povinné strany proti povolení exekuce uplatňovaným, že povinnému jako trafikantu-invalidovi jest prodejní provise dovolena jen jakožto důchod vyživovací a zaopatřovací, se rekursní soud důsledkem svého mylného právního názoru vůbec nezabýval. Bude proto na něm, by se nyní obíral i tímto důvodem, vyšetřil, zda jest povinný válečným poškozencem ve smyslu zákona ze dne 8. dubna 1919, čís. 199 sb. z. a n. a pak, přihlížeje k ustanovením zákona ze dne 20. února 1920, čís. 142 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 25. ledna 1922, čís. 39 sb. z. a n. a k prováděcímu nařízení ze dne 7. prosince 1922, čís. 363 sb. z. a n. a opatře si po případě od příslušných úřadů i další vysvětlení v příčině této otázky rozhodl, zda platí pro prodejní provise dlužníka omezení exekuce dle §u 36 zmíněného zákona ze dne 20. února 1920, čís. 142 sb. z. a n., čili nic.

Čís. 4831.

Sudiště dle §u 99 j. n.

K založení sudiště dle §u 99 j. n. stačí kterýkoliv, byť i sebe menší majetek, jmenovitě i pohledávka, ač-li není mezi stranami spornou.

R.

(Rozh. ze dne 24. března 1925, R I 232/25.)

Žalobce domáhal se na žalovaném cizozemci zaplacení za vymalování obrazu a odůvodnil příslušnost pro žalobu, zadanou u tuzemského soudu jeho bydliště, tím, že žalovanému přísluší proti žalobci nárok na vydání obrazu. Námitku místní nepřislušnosti soud prvního stupně zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Žalovaný popírá, že u žalobce objednal obraz v tvrzené ceně, a zdráhá se obraz přijmouti a zaplatiti. Nároku na vydání předmětu nelze použiti k odůvodnění sudiště dle §u 99 j. n., když jsoucnost tohoto nároku ve sporu o zaplacení mzdy za zhotovení onoho předmětu jest popřena. (Neumann str. 279, Gl. U. 1049, 7626, sbírka 2842).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Je pravda, že k založení sudiště majetku ve smyslu §u 99 j. n. stačí kterýkoliv, byť i sebemenší majetek, jelikož zákon ve směru tom nerozlišuje. Může jím tedy býti i pohledávka, nanejvýš i nárok na vydání věci. Ale pohledávka tato nesmí býti mezi stranami spornou tak, že teprv rozhodnutím ve věci hlavní se objeví, zda vskutku jest po právu, jinak by se rozhodnutím o námitce nepřislušnosti soudu předbíhalo rozhodnutí ve věci hlavní. V projednávaném případě jest předmětem žaloby nárok na odměnu za dílo. Než žalovaný popírá, že dílo (olejovou kopii), za které